De Tijd
Date : 17/03/2017
Page : 1+13
Periodicity : Daily
Journalist : Van Boxem, Koen
Circulation : 33426
Audience : 92500
Size : 744 cm²

Kunst verpakt als wedstrijd

Vier kunstenaars strijden vanaf vandaag in Bozar om de winst in de eerste BelgianArtPrize. De jury wacht een heikele taak, want kunst laat zich moeilijk in competitie vergelijken.

KOEN VAN BOXEM

De eerste editie van 'De prijs voor de jonge Belgische schilderkunst' werd in 1950 gehouden. Het tweejaarlijkse concours wilde jonge, beloftevolle Belgische kunstenaars internationaal op de kaart zetten. Met winnaars als Pierre Alechinsky, Raoul De Keyser, Berlinde De Bruyckere en Hans Op de Beeck is dat aardig gelukt. De wedstrijd onderging de voorbij 67 jaar heel wat gedaantewisselingen. Dit jaar wordt radicaal gebroken met de traditie. De wedstrijd heet voortaan BelgianArtPrize en is niet meer voorbehouden aan jonge kunstenaars. Iedereen die minstens een jaar in België woont en werkt, kan deelnemen.

Een Belgische jury koos uit de deelnemers vier finalisten. Zij stellen vanaf vandaag hun werk tentoon bij Bozar in het Paleis voor Schone Kunsten. Een internationale jury maakt op 19 april de winnaar bekend. Die ontvangt 25.000 euro. Daarnaast wordt ook de ING Publieksprijs uitgereikt. Iedere bezoeker kan zijn favoriete artiest kiezen. De winnaar krijgt 10.000 euro.

De vier finalisten maakten voor de wedstrijd de afgelopen maanden nieuw werk. Stuk voor stuk tonen ze in hun creaties zin voor durf en engagement. Het wordt voor de jury moeilijk kiezen.

1. Denicolai & Provoost

Het kunstenaarsduo Simone Denicolai (45) en Ivo Provoost (43) ontwierp voor de wedstrijd een eigen museum. Of noem het schattenkamer. Het project heet Eyeliner. Daarvoor struinden ze de voorbije maanden Brussel af en keken naar ramen en vitrines. Als ze interessante voorwerpen zagen, vroegen ze aan de bewoners of ze die voor de tentoonstelling mochten ontlenen. Zo kregen ze een prachtige collectie van boten, opgezette dieren, etnografische voorwerpen, schilderijtjes... bijeen. De kunstenaars noemen zichzelf regisseurs die de voorwerpen een speciale plaats geven in Bozar. Tegelijk willen ze aantonen dat Brussel in zijn geheel een plek is waar overal kunst aanwezig is. Denicolai & Provoost onderstrepen dat met een cataloogje. Alle kunstwerken en eigenaars worden beschreven, inclusief adres. Je kan er na afloop van de tentoonstelling in Bozar naartoe als de voorwerpen weer thuis zijn.

2 Otobong Nkanga

Transformatie staat centraal bij de in Antwerpen wonende Nigeriaanse kunstenares Otobong Nkanga (43). Haar werk is dan ook nooit helemaal klaar. Ze borduurt voortdurend verder op bestaande creaties. In Bozar toont ze drie textielwerken en een sculptuur. De voortdurende transformatie van haar werken is een bespiegeling op onze maatschappij. Die oogt aan de oppervlakte misschien stabiel, maar onderhuids zijn er veel processen aan de gang die nieuwe structuren creëren. Het meest tastbare op de tentoonstelling is een geweven stuk textiel met opschriften, waarvan de onderkant in water is gedompeld. Je ziet het kunstwerk bijna voor je ogen transformeren. Je kan zeggen dat het werk wordt aangetast. Maar dat is voor Nkanga niet het geval. Ze wil aantonen dat veranderingen niet negatief hoeven te zijn.

3. Edith Dekyndt

Edith Dekyndt (57) maakte voor de BelgianArtPrize de installatie 'They Shoot Horses'. Ze bestaat uit een groot fluwelen gordijn met spijkers. Ze refereert daarmee aan de gevolgen van de aanslagen van 22 maart voor Bozar. Sinds die dag is de zuidelijke toegang van het kunstencentrum afgesloten met een metalen afsluiting. Ze noemt dat de herinvoering van het IJzeren Gordijn. Haar installatie is een commentaar op een wereld die zich steeds meer opsluit in zichzelf, uit angst voor het vreemde en onverwachte.

De titel van de installatie verwijst naar de film 'They Shoot Horses, Don't They?' van Sydney Pollack uit 1969. De film speelt zich af in de jaren 30 tijdens een dansmarathon. Tijdens de wedstrijd gaat het er keihard aan toe omdat de winnaar midden de grote depressie een gouden toekomst wacht. Op een videoscherm zijn originele beelden van de dansmarathons te zien. Dekyndt ziet parallellen met de realityshows van vandaag. Televisie als opstap naar roem en fortuin.

4. Maarten Vanden Eynde

Maarten Vanden Eynde is met zijn 40 de jongste finalist. In zijn werk onderzoekt hij

© auxipress • +32 2 514 64 91 • info@auxipress.be • www.auxipress.be

hoe grondstoffen en materialen uit het verleden de toekomst bepalen. Voor de wedstrijd staat katoen centraal. Zijn grootste sculptuur is 'Around the World'. Ze lijkt op een reusachtige bobijn in de vorm van een raket. Om het bobijn is 40.015 kilometer katoendraad gewikkeld, de gemiddelde omtrek van de aarde. Net zo interessant is 'The Gadget' (*foto 4*), naar de werknaam van de eerste atoombom die in de jaren 40 in de Verenigde Staten werd ontwikkeld. Vanden Eynde maakte er een gekantkloste versie van. Niet toevallig, er is voor de kunstenaar een band tussen uranium en katoen. Het meeste uranium voor de eerste atoombommen kwam uit Katanga in Congo. Het Belgische Union Minière tekende voor het vervoer. Katoen volgde hetzelfde, zij het omgekeerde traject. Congolese slaven werkten in het zuiden van de Verenigde Staten op katoenplantages. Het katoen werd naar Belgische weverijen gevoerd. Of hoe België een sleutelrol speelde in de handel van katoen en uranium.

'BelgianArtPrize' tot 28 mei in Bozar.
www.belgianartprize.be

1 ›

2 ›

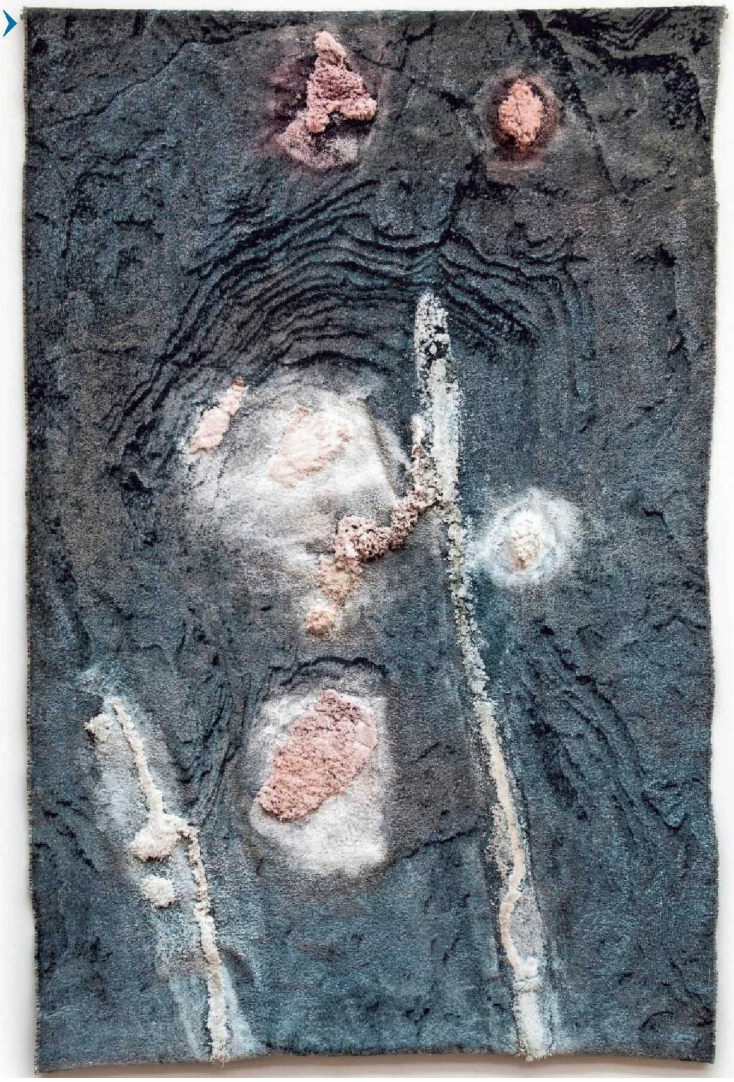

‹ 3

‹ 4

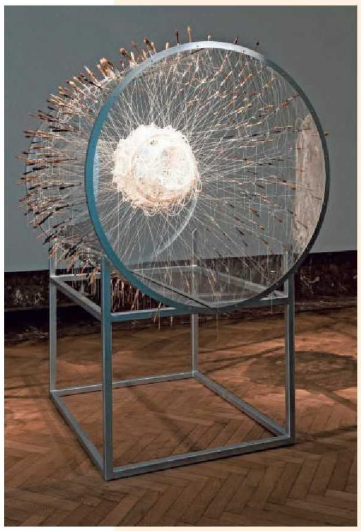

© PHILIPPE DE GOBERT

© auxipress • +32 2 514 64 91 • info@auxipress.be • www.auxipress.be